

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «*μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων*» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαιστειὸν τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιουῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Μακρὰν τῆς Ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων*

Ἡ συνάντηση πατριάρχου Βαρθολομαίου καὶ πάπα Ρώμης Βενεδίκτου

*Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Θεοδώρου Ζήση
Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης*

1. Λύπη καὶ πίκρα τῶν Ὁρθοδόξων

ΓΕΜΑΤΟ πίκρα καὶ στενοχώρια παρακολούθησε τὸ θεοσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν συνάντηση τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου μὲ τὸν πάπα Βενέδικτο στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ἐνάμεσα στὰ πολλὰ τηλεφωνήματα ποὺ ἐδέχθη ὁ γράφων, ἐκφραστικὰ αὐτῆς τῆς πικρίας, ἀπὸ πολλὰς ἐπαρχίες καὶ μητροπόλεις καὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἰδιαίτερη ἐντύπωση τοῦ προκάλεσαν δύο:

Εὐλαβέστατος Πνευματικὸς τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ πλῆθος πνευματικῶν τέκνων, εἶπε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσει, λυπᾶται μέχρι θανάτου, διότι ἐβίασαν, ἀτίμασαν τὴν μάννα μας, τὴν Ὁρθοδοξία.

Ἐγγαμος Ἱερεὺς, πολύτεκνος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἀποφασισμένος νὰ διακόψει τὸ μνημόσυνο τοῦ συμφωνοῦντος μὲ ὅλα αὐτὰ ἐπισκόπου του, ὅταν διακριτικὰ τοῦ ὑπενθύμισα τὶς πιθανὲς διώξεις καὶ ποινές, μοῦ εἶπε:

«Προτιμῶ νὰ καλλιεργῶ τὰ χωράφια μου, ὡς ἀπλὸς ἀγρότης, καὶ νὰ κρατήσω τὴν πίστη μου, παρὰ νὰ συνεργήσω στὴν κατεδάφιση τῆς καὶ νὰ πάω στὴν κόλαση μαζί μὲ τὸν πατριάρχη καὶ τοὺς ἐπισκόπους».

Δὲν ξέρω ἂν ὁ ἀπλοϊκὸς αὐτὸς καὶ ὀλιγογράμματος Ἱερεὺς εἶχε διαβάσει συγγράμματα Ἁγίων Πατέρων· αὐτὰ ποὺ εἶπε ὅμως ἐκφράζουν τὴν διαχρονικὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν στάση ὄλων τῶν πιστῶν, καὶ τῶν λαϊκῶν, ἀπέναντι τῶν ἐπισκόπων καὶ

τῶν πρεσβυτέρων σὲ περίπτωση ποῦ δὲν ὀρθοτομοῦν τὸν λόγο τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ ἐνισχύουν τὴν αἵρεση καὶ τὴν πλάνη.

Τὸ πλῆθος τῶν σχετικῶν πατερικῶν μαρτυριῶν ὑπάρχει τώρα στὸ βιβλίο μας «*Κακὴ Ὑπακοὴ καὶ Ἁγία Ἀνυπακοή*». Ὑπενθυμίζουμε ἀπλῶς ἐδῶ ἐνδεικτικὰ τὴν γνώμη τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Μ. Ἀθανασίου.

Γράφει ὅτι, στὴν περίπτωση ποῦ ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, συμπεριφέρονται κακῶς καὶ σκανδαλίζουν τὸν λαό, πρέπει νὰ ἐκδιώκονται, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μείνουν οἱ πιστοὶ χωρὶς ποιμένα· εἶναι καλύτερα, συμφέρει, χωρὶς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς νὰ γίνονται οἱ συνάξεις στοὺς ναοὺς, παρὰ νὰ ριφθοῦν οἱ πιστοὶ μαζὶ μὲ τὸν ἐπίσκοπο καὶ τοὺς ἱερεῖς στὴν κόλαση, ὅπου πῆγαν οἱ Ἑβραῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ μαζὶ μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς Ἄννα καὶ Καϊάφα:

«Συμφέρον γὰρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός»¹.

Αὐτὸ ἔπραξε στὶς ἡμέρες μας ὁ Ἁγιορείτης Ἱερομόναχος Γαβριὴλ καὶ μὲ μιὰ ὀλιγόλογη καὶ θαρραλέα *Δήλωση καὶ Ὁμολογία* διέκοψε τὸ μνημόσυνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, μετὰ τὶς συμπροσευχὲς καὶ τὶς *Κοινὲς Δηλώσεις* μὲ τὸν προηγούμενο πάπα, ποῦ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ δύο ἔτη κατὰ τὴν *Θρονικὴ Ἑορτὴ* τῆς Ρώμης στὶς 29 Ἰουνίου τοῦ 2004, ὡς καὶ τὴν τελετὴν τῶν θυρανοξίων ὀρθοδόξου ἱεροῦ ναοῦ τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Στὸ ἐξῆς, γράφει, γιὰ νὰ μὴ θεωρηθεῖ ὅτι μὲ τὴν σιωπὴ μου συμφωνῶ μὲ ὅσα γίνονται, δὲν θὰ συμμετέχω στὶς Ἀκολουθίες ποῦ μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀλλὰ θὰ παραμένω εἰς τὸ κελλάκι μου,

«κἀμνων τὴν κανονικὴν καὶ καθωρισμένην μοναχικὴν ἀκολουθίαν μου κατὰ μόνας εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας καὶ ἕως ὅτου λάβῃ σαφῆ καὶ συγκεκριμένην θέσιν ἢ 1. Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τῶν συμβάντων γεγονότων τῶν ὡς ἄνω ἡμερῶν»².

2. Τὸ ναρκωτικὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Συγκρητισμοῦ σὲ αὐξημένες δόσεις

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλές τέτοιες ἄγρυπνες καὶ εὐαίσθητες συνειδήσεις Ὁρθοδόξων, τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ καὶ ἡ στάση δὲν φθάνουν στὶς ἀκοὲς καὶ στὰ ὄμματα τῶν πολλῶν καὶ ἐν πολλοῖς ἀδιαφόρων πιστῶν.

Ἐντίθετα προβάλλονται καὶ μεγαλύνονται ὅσοι κληρικοί καὶ θεολόγοι ὑμνοῦν καὶ προσκυνοῦν τὸ θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, τὴν ἰσοπέδωση θρησκειῶν καὶ ὁμολογιῶν, τὸ πολυπολιτισμικὸ καὶ πολυθρησκευτικὸ μοντέλο τῆς δῆθεν *Νέας Ἐποχῆς*, ποῦ ἐπαναφέρει τὸν κόσμον στὸ σκοτάδι καὶ στὴν διαφθορὰ τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς, ἡ ὁποία εἶχε γεράσει καὶ φθαρῆ μέσα σὲ πάθη ἀτιμίας.

Κατὰ τὸ μέτρο ποῦ ἐκδιώκεται ὁ Χριστὸς καὶ ἀποχριστιανίζεται ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα ὁ δυτικὸς καὶ «πολιτισμένος», μὲ εὐθύνη τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεστантиσμοῦ, κατὰ τὸ ἴδιο μέτρο τὸ κενὸ καλύπτει ὁ Διάβολος.

Μεταλλάσσεται ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀληθινὴ θεογνωσία τοῦ Εὐαγγελίου, μὲ τὸ ψεῦδος τῆς νέας εἰδωλολατρίας τοῦ πολυπολιτισμοῦ καὶ τοῦ συγκρητισμοῦ, μὲ συνέπεια νὰ ἀτονήσῃ ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν καὶ νὰ φθάσουν οἱ ἄνθρωποι εἰς *«ἀδόκιμον νοῦν» «πεπληρωμένοι πάσης κακίας»*, ἀκόμη καὶ στὴν διάπραξη τῆς πῖθ ἀπεχθοῦς ἀκαθαρσίας τοῦ Σοδομισμοῦ, τῆς ἐπαινούμενης καὶ ἀσκούμενης –ἀκόμη καὶ ἀπὸ κληρικούς– ὁμοφυλοφιλίας, ὅπως ἀκριβῶς παρουσιάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν πρὸ Χριστοῦ ἐποχὴ στὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς, στὴν ὁποία θέλουν νὰ μᾶς ἐπαναφέρουν ὡς δῆθεν *Νέα Ἐποχὴ* οἱ τοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τῆς πανθηρσκείας.

Ὅσες συναντήσεις καὶ ἂν γίνουν τοῦ πάπα μὲ ὀρθοδόξους πατριάρχες, ἡ μόνη ὁδὸς ἐπανευαγγελισμοῦ τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ ἐν μετανοίᾳ ἐπάνοδος· ἡ μίμηση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στὰ δάκρυα ποῦ ἔχυσε γιὰ τὴν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ· τοῦ πάπα τώρα γιὰ τὴν ἄρνηση τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας τῶν κοινῶν Πατέρων καὶ Ἁγίων τῆς πρώτης χιλιετηρίδος.

Ἄν [ὁ πάπας] ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐπιμένει ἐγωϊστικὰ στὸ δῆθεν ἀξίωμα τοῦ Πέτρου καὶ στὰ *κλειδιὰ τῆς Βασιλείας*, ὅπως ἔπραξε καὶ αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὴν Κωνσταντινούπολη, σὲ κοσμικὲς φιλοδοξίες

καὶ πρωτεία, τότε δὲν ἰσχύει τὸ «*ποίμανε τὰ πρόβατά μου*»³, ἀλλὰ τὸ «*Υπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων*»⁴.

Μέσα, λοιπόν, στὸ κλίμα αὐτὸ τῆς δῆθεν *Νεᾶς Ἐποχῆς*, ποὺ διαμορφώνουν ὁ παπικὸς καὶ προτεσταντικὸς Οἰκουμενισμὸς, μὲ ἀπώτερο ὄραμα τὴν πανθησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Του δὲν κηρύσσονται ὡς τὸ Μοναδικὸ Φῶς, ἡ Μόνη Ὁδὸς σωτηρίας, **συνεργούντων δυστυχῶς καὶ συμφωνούντων καὶ τῶν περισσοτέρων Ὁρθοδόξων πατριαρχῶν, ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων.**

Διαφεύδουμε στὴν πράξη αὐτὸ ποὺ ψάλλουμε στὸ τέλος κάθε θείας Λειτουργίας, ὅτι δηλαδὴ «*εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὕρομεν πίστιν ἀληθῆ ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες*».

Δυστυχῶς τὸ φῶς ποὺ ἔδωσε ἡ πατριαρχικὴ θεία λειτουργία στὸ Φανάρι μὲ τὴν λειτουργικὴ συμμετοχὴ τοῦ πάπα δὲν ἦταν τὸ ἀληθινὸ Φῶς, ἡ ἀληθινὴ Πίστις, ἀλλὰ τὸ σκότος καὶ ἡ πλάνη τῶν αἱρέσεων τοῦ filioque, τοῦ πρωτείου, τῶν ἀζύμων, τοῦ καθαρτηρίου πυρός, τῆς κτιστῆς Χάριτος, τῆς κακοποιήσεως ὅλων τῶν μυστηρίων, τῆς κοσμικῆς ἐκκλησίας τοῦ Βατικανοῦ ποὺ ὑπέκυψε στοὺς πειρασμοὺς τοῦ Διαβόλου⁵, γιὰ νὰ ἀποκτήσει πλοῦτη καὶ ἐξουσία, νὰ γίνῃ κοσμικὸ κράτος καὶ οὐσιαστικὰ νὰ παύσῃ νὰ ἔχει σχέση μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὸν Χριστιανισμό, κατὰ τὸν Ντοστογιέφσκυ.

Καὶ τὸ σκότος αὐτὸ μεταδόθηκε μέχρι ἐκεῖ ποὺ ἐργάζονται ὀρθόδοξοι ἱεραπόστολοι, οἱ ὁποῖοι διερωτήθηκαν πῶς τώρα μποροῦν νὰ πείσουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνουν Ὁρθόδοξοι καὶ ὄχι Ρωμαιοκαθολικοί; Ἡ πῶς νὰ ἐνισχύσουν πολλοὺς ποὺ ἔγιναν Ρωμαιοκαθολικοὶ νὰ ἔλθουν στὴν Ὁρθοδοξία, καὶ αὐτοὶ εἶναι πάρα πολλοὶ στὶς χῶρες τῆς ἱεραποστολῆς, ὅταν μεταδόθηκε σὲ ὅλο τὸν κόσμον ἢ εἰκόνα τῶν συμπροσευχομένων καὶ ἐν πολλοῖς συλλειτουργούντων δύο προκαθημένων, τοῦ πάπα καὶ τοῦ πατριάρχου, ἀλληλοασπαζομένων καὶ ἀπὸ κοινοῦ εὐλογούντων;

Διερωτώμεθα καὶ ἐμεῖς μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ μετὰ τοῦ ΜΣ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει νὰ δεχόμεστε τὸ βάπτισμα καὶ τὴ Θ. Εὐχαριστία τῶν αἱρετικῶν, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς καὶ πάλι ἔχουν ἀναγνωρίσει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἄλλες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, ποὺ ἐπιτρέπουν σιωπηρῶς ἀκόμη καὶ τὸ κοινὸν ποτήριον:

«Τίς γὰρ κοινῶν φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελιάλ ἢ τίς μερὶς πιστῶ, μετὰ ἀπίστου;»⁶.

Πῶς θὰ τολμήσουμε σὲ λίγες ἡμέρες νὰ ἀπευθυνθοῦμε πρὸς τὸν γεννώμενο Χριστὸ καὶ νὰ ψάλλουμε ὅτι «*Ἡ Γέννησίς Σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως*» καὶ ὅτι, ὅπως οἱ Μάγοι ἔτσι καὶ ἐμεῖς, Τὸν προσκυνοῦμε «*ὡς τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης*» καὶ εὐρίσκουμε τὴν σωτηρία πιστεύοντες στὴν «*Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία*» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, στὴν Ὁρθόδοξη δηλαδὴ Ἐκκλησία; Πόσες *ἐκκλησίαι* ὑπάρχουν, καὶ πόσες *πίστεις*, καὶ πόσα *βαπτίσματα*; μία, ἓνα ἢ πολλὲς καὶ πολλὰ; Ἄν δὲν εἶναι Μία, ἡ Ὁρθόδοξη, τότε κάνει λάθος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ποὺ λέγει «*Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα*»⁷;

Τὰ ἐρωτήματα ὅμως αὐτὰ τώρα δὲν προβληματίζουν, δὲν γίνεται κατανοητὴ ἀκόμη καὶ ἡ ἔννοια τῆς αἰρέσεως. Ἐπαυσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ διακρίνουν μεταξὺ ὀρθοῦ καὶ ἐσφαλμένου, μεταξὺ ἀληθείας καὶ πλάνης.

Τὸ *ναρκωτικὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, τῆς νέας αὐτῆς θρησκείας τοῦ Ἀντιχρίστου, τῆς Παναιρέσεως αὐτῆς, κατὰ τὸν Γέροντα Ἰουστίνου Πόποβιτς, διδόμενο κατὰ μικρὰς *δόσεις* ἐπὶ δεκαετίες καὶ καλυμμένο μὲ ὀρθοδοξοφανῆς περικάλυμμα σὰν τὴν Οὐνία, μὲ παρερμηνευόμενα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, **ἔχει ναρκώσει τὶς συνειδήσεις τῶν περισσοτέρων καὶ μάλιστα πολλῶν κληρικῶν καὶ θεολόγων.**

Ἐχει δημιουργήσει μία φανταστικὴ, ψεύτικη ἀτμόσφαιρα εἰρήνης καὶ ἐνότητος μὲ τὸν δῆθεν *Διάλογο τῆς Ἀγάπης*, μέσα στὴν ὁποία ἀναπαύονται μακάρια τὰ πλήθη, ποὺ παίρνουν ἀνυποψίαστα καὶ δωρεὰν ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημέρωσης τὸ χαπάκι τῆς *οἰκουμενιστικῆς ἡρωΐνης*.

Οἱ *δόσεις* διαρκῶς γίνονται ἰσχυρότερες· ἀπὸ τὴν ἀπλὴ συνεργασία σὲ πρακτικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα, ἀπὸ τὶς δηλώσεις τῶν ὀρθόδοξων ἀντιπροσώπων στὰ οἰκουμενιστικὰ συνέδρια ὅτι μόνον ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, φθάσαμε στὴν πλήρη κατεδάφιση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, μὲ ἀπροκάλυπτες καὶ ἐμφανεῖς πλέον συμπροσευχῆς εἰς τὰ ὄμματα ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, εἰς τὴν διακωμώδηση τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μυστηρίου ἀπολύτου ἐν ἀληθείᾳ ἐνότητος, μὲ τοὺς λειτουργικοὺς ἀσπασμοὺς

τῶν αἰρετικῶν καὶ τὶς ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις τῶν διακόνων καὶ τοὺς πολυχρονισμοὺς τῶν ἱεροψαλτῶν.

3. Τὰ βήματα τοῦ Ἀθηναγόρα

δὲν εἶναι βήματα τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων

ΦΑΝΤΑΖΕΤΑΙ κανεὶς τὸν Μ. Ἀθανάσιο νὰ ἔχει ἀπέναντί του τὸν Ἄρειο, στὸ ἀντίθρονο, νὰ συμπροσεύχονται καὶ νὰ ἀλληλοασπάζονται

στὸ «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους», καὶ ὁ χορὸς τῶν ψαλτῶν νὰ εὐχεται ὑπὲρ τῆς μακροημερεύσεως τοῦ Ἀρείου, γιὰ νὰ συνεχίσει τὸ αἰρετικὸ καταστροφικὸ του ἔργο;

Ἔχει καμμία σχέση ἢ εἰκόνα, ποὺ παρουσιάζει τὸν Ἅγιο Νικόλαο νὰ ραπίζει, νὰ χαστουκίζει τὸν Ἄρειο, μὲ τ-

ὴν εἰκόνα τοῦ πατριάρχου νὰ ἀσπάζεται τὸν παναιρετικὸ πάπα καὶ νὰ θεωρεῖ εὐλογία τὴν παρουσία του;

Ποιὸς ἔχει δίκαιο, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ποὺ καταρᾶται τὸν πάπα, ἢ ὁ πατριάρχης ποὺ τὸν ἐπαινεῖ καὶ τὸν περιπτύσσεται ὡς ἀδελφόν;

[Ποιὸς ἔχει δίκαιο], οἱ Μοναχοὶ τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης μὲ ἡγέτη τὸν ἐορτάζοντα ἐπίσης αὐτὲς τὶς ἡμέρες Ἅγιο Σάββα, ποὺ ἐκράτησαν τὴν Ἐκκλησία ἀμόλυντη ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Μονοθελητισμοῦ, ἢ ὁ ταλαίπωρος καὶ δυστυχὴς μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ποὺ συνέθεσεν ὕμνους καὶ τροπάρια, γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν ἐπίσκεψη τοῦ αἰρετικοῦ πάπα στὸ Φανάρι; Ἔχουν αὐτοὶ οἱ Ἁγιορεῖτες καμμία σχέση μὲ τοὺς Ὁσιομάρτυρες Ἁγιορεῖτες, ποὺ ἐμαρτύρησαν ἀντιδρώντες στὸν φιλοπαπισμὸ τοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου;

Εἶναι βέβαιο πὼς ἡ Ἁγία Εὐφημία, τῆς ὁποίας τὸ σκῆνωμα εὐρίσκειται στὸν πατριαρχικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἡ ὁποία «λίαν ἠϋφρανε τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ κατήσχυνε τοὺς κακοδόξους» Μονοφυσίτες, δὲν εὐφραίνεται, ἀλλὰ λυπᾶται μὲ ὅλα αὐτὰ καὶ συστέλλει τὴν Χάρι τῆς.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς Ἁγίους Γρηγόριο Θεολόγο καὶ Ἰωάννη Χρυσόστομο, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἀσπάσθηκαν ὁ πατριάρχης καὶ ὁ πάπας· δὲν εὐφράνθηκαν, ἀλλὰ λυπήθηκαν.

Ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ δὲν εἶναι μόνον χρονικὴ διαδοχὴ στοὺς θρόνους, ἀλλὰ εἶναι καὶ διαδοχὴ στοὺς τρόπους καὶ στὴν διδασκαλία· «καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος»· διακόπτεται, ὅταν διακοπῆ ἢ συνεχῆς τῆς Ἀληθείας, τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Τὸ μόνο ἀληθὲς στίς προσφωνήσεις καὶ ὁμιλίες τοῦ πατριάρχου εἶναι ὅτι ἀκολουθεῖ τὰ βήματα τῶν προκατόχων του Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου· ἡ ἱστορία, ὅμως, τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόρα, ἀλλὰ ἔχει ὀπίσω της δύο χιλιάδων ἐτῶν ἱστορία ἀγώνων ἐναντίον τῶν ἑτεροθρήσκων καὶ ἑτεροδόξων καὶ χιλίων διακοσίων περίπου ἐτῶν ἱστορία ἀγωνιστῶν Πατριαρχῶν καὶ Ὁμολογητῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν ἐναντίον τοῦ Παπισμοῦ, ἀπὸ τοῦ Μ. Φωτίου μέχρι σήμερα.

Καὶ ἀσφαλῶς οἱ Ὁρθόδοξοι ἀκολουθοῦμε τοὺς ἀναγνωρισμένους ἀπὸ τὴν διαχρονικὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας Ἀγίους καὶ Πατέρες καὶ ὄχι τοὺς αἰρετίζοντας καὶ λατινοφρονοῦντας συγχρόνους πατριάρχας, ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους.

Τὰ βήματα τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Δημητρίου δὲν εἶναι βήματα τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων.

4. Γκρεμίζεται ὁ φράκτης τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀκοινώνητοι καὶ ἀμνημόνευτοι οἱ ἐπίσκοποι

ΑΥΤΑ γράφονται ἐν πλήρει συνειδήσει τῶν ἱστορικῶν ὄντως στιγμῶν ποὺ ζοῦμε ἀπὸ τὶς ἀρνητικὲς καὶ καταστροφικὲς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνέργειες καὶ ἐκδηλώσεις. Ἐν πλήρει συνειδήσει ἐπίσης τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς μας τῆς στάσεως.

Προτιμοῦμε νὰ διωκόμεθα καὶ νὰ συκοφαντούμεθα, παρὰ νὰ μένουμε σιωπηλοὶ καὶ ἀφωρότεροι ἰχθύος μπροστὰ στὴν ἐμφανῆ κακοποίησιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως· νὰ εἴμαστε μὲ τοὺς Ἀγίους, παρὰ νὰ ἔχουμε τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια τῶν φιλοπαπικῶν καὶ λατινοφρόνων.

Περιμένουμε καὶ προσευχόμεθα νὰ ἐνισχυθεῖ καὶ μὲ ἐπισκόπους ἢ ὀρθόδοξη παράταξη, ὅπως καὶ μὲ δειλιῶντες ἀκόμη καὶ ἀμφιρρέποντες ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς.

Ἡ ἀλήθεια, πάντως, δὲν εἶναι συνάρτηση ἀριθμῶν καὶ ποσῶν. Οἱ πολλοὶ πολλάκις ἔχουν κάνει ἰσχυρὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνη.

Ἐπισημαίνουμε ὅτι ἡ τηλεοπτικὴ εἰκόνα τῆς συναντήσεως

πατριάρχου καὶ πάπα, οἱ λειτουργικοὶ ἀσπασμοὶ καὶ πολυχρονισμοί, ἀφύπνισαν τὶς συνειδήσεις πολλῶν, οἱ ὅποιοι διαπιστώνουν ὅτι **κινδυνεύει πλέον ἢ ἀκραιότητα τῆς ἀλήθειας**, ὅτι οἱ μνημονευόμενοι στὴ Θ. Λειτουργία ἐπίσκοποι, ὡς ἐγγυητὲς τῆς ἐν τῇ πίστει ἐνότητος **δὲν ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, δὲν εὐρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ τοὺς πρὸ αὐτῶν Ἁγίους, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ εἶναι ἀκοινωνήτοι, ὡς κοινωνοῦντες μὲ τοὺς ἀκοινωνήτους.**

Εἶναι μεγάλη ἡ εὐθύνη ὅσων σιωποῦν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης πίστεως.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ἐπικρινόμενος ἀπὸ συμμαναστὰς του, γιατί ἄφησε τὸ ἀγιορειτικὸ του ἡσυχαστήριον, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν νήψη, καὶ κατῆλθε στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ ἀναλάβει τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ παπικοῦ Βαρλαάμ καὶ τῶν ὁμοφρόνων του, χαρακτηρίζει ὡς **«ἀνευλαβὴ εὐλάβεια»** τὴν παραίτηση ἀπὸ τὸ νὰ παρουσιάσουμε τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐλέγχουμε τὴν αἵρεση καὶ τὴν πλάνη, ὅπως ἔπραξαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ γιὰ τὶς πρὸ μικρὲς κακοδοξίες.

Ἀληθῆς εὐσέβεια εἶναι νὰ ἀκολουθοῦμε ὄχι αὐτοὺς ποὺ καταστρέφουν τοὺς *φράκτες*, γιὰ νὰ εἰσέλθουν οἱ αἰρετικοί, ἀλλὰ τοὺς θεοφόρους Πατέρας.

Ἄν παραβλέπει κανεὶς καὶ ὑποτιμῆσει καὶ ἐνὸς μόνο Πατρὸς τὴν διδασκαλία, ἀδυνατίζει ὁ *φράκτης* σὲ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο καὶ εἰσέρχεται ἀπὸ ἐκεῖ ὅλο τὸ πλῆθος τῶν κακοδόξων αἰρετικῶν.

Θλίβεται κανεὶς καὶ σπαράσσει μέχρι βαθέων, ἀναλογιζόμενος καὶ μόνο τὴν πατριαρχικὴ ρῆση, ποὺ θεωρεῖ τοὺς Ἁγίους Πατέρες, οἱ ὅποιοι ἀγωνίσθηκαν ἐναντίον τοῦ πάπα, ὡς ***θύματα τοῦ Διαβόλου καὶ ἀξίους τῆς συγχωρήσεως καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ***⁸.

Ἄν ὅμως, ὁ Μ. Φώτιος, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ Ἅγιος Νικόδημος Ἁγιορείτης καὶ πλείστοι ἄλλοι πολέμιοι τῶν αἱρέσεων τοῦ Παπισμοῦ, εἶναι ὄργανα καὶ θύματα τοῦ Διαβόλου, πρέπει νὰ τοὺς διαγράψουμε ἀπὸ τὶς δέλτους τῶν Ἁγίων, νὰ καταργήσουμε τὶς ἐορτὲς καὶ τὶς Ἀκολουθίες, καὶ ἀντὶ νὰ ἐπικαλούμεθα τὶς πρεσβείες καὶ τὴν βοήθειά τους, νὰ τοὺς κάνουμε μνημόσυνα καὶ τρισάγια, γιὰ νὰ τοὺς συγχωρήσει ὁ Θεός.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς πάντως λέγει:

«Τοιγαροῦν, τοῦτ' ἐστὶν ἀληθῆς εὐσέβεια, τὸ μὴ πρὸς

τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀμφισβητεῖν. Καὶ γὰρ τῶν προειρημένων Ἁγίων αἱ θεολογικαὶ ὁδοὶ εἰσὶ θεοσεβείας ἀληθοῦς καὶ χάραξ, ὡσπερ ἐκάστη τὸν οἶνον ἐφραγγὸν καὶ τὸ περιτείχισμα τῆς εὐσεβείας συμπληροῦσα, κἄν περιέλη τις μίαν γοῦν αὐτῶν, ἐκείθεν ὁ τῆς κακονοίας τῶν αἰρετικῶν ἔσμος εἰσρυήσεται πολὺς»⁹.

Χαρακτηρίζει, μάλιστα, ὄσους σιωποῦν καὶ δὲν ἀγωνίζονται ἐναντίον τῶν αἱρέσεων ὡς *τρίτο εἶδος ἀθεΐας*, ἐνῶ στὰ δύο πρῶτα εἶδη κατατάσσει τοὺς ἀπίστους καὶ τοὺς αἰρετικούς¹⁰.

Εἶναι εὐλογία αὐτῆ ἢ ἐκτίμησις, ἂν ἀναλογισθεῖ κανεὶς τὴν ἀξιωματικὴν ῥῆσιν, ὅτι *σιωπὴ σημαίνει συγκατάθεσις*.

5. Καταφρόνησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

«Ἐνοχος ἔνοχον οὐ ποιεῖ»

ΔΕΝ θὰ ἐπεκταθοῦμε τώρα περισσότερο.

Εἶχαμε ἀποφασίσει, ἐν ὄψει τῶν Χριστουγέννων, νὰ ἀναστειλοῦμε τοὺς ἀγῶνες καὶ νὰ περιμένουμε· τὰ γεγονότα ὅμως τρέχουν· *κατεδαφίζεται ἡ εὐσέβεια, ἀκυρώνεται τὸ νόημα τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως, καὶ παρεμποδίζεται τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας*.

Χριστούγεννα χωρὶς ἀληθινὸ Χριστό, χωρὶς ἀληθινὴ πίστις, δὲν ἔχουν κανένα νόημα· καταντοῦν κοσμικὴ ἐορτὴ εὐωχίας ὑλικῆς καὶ σωματικῶν ἀπολαύσεων.

Σὲ λίγες ἡμέρες τὸ σκηνικὸ θὰ ἐπαναληφθεῖ καὶ στὴν Ρώμη μὲ τὴν ἐκεῖ ἐπίσκεψιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου.

Στὸ ἐπόμενο φύλλο τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» θὰ παρουσιάσουμε ἓνα συγκλονιστικὸ θαῦμα τοῦ ἐορτάζοντος αὐτὲς τὶς ἡμέρες Ἁγίου Σπυρίδωνος, πολιούχου Κερκύρας, μὲ τὸ ὁποῖο ἀπέβαλε καὶ ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸν ναὸ του, ἐπομένως καὶ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὸν πάπα, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ θαύματος σχόλια τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Στὴν συνέχεια δέ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς πρεσβεΐες τῶν ἐναντίον τοῦ πάπα ἀγωνισθέντων, ὁμολογησάντων καὶ μαρτυρησάντων Ἁγίων, θὰ σχολιάσουμε θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ ὅσα ἔγιναν στὸ Φανάρι, «*ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι*» καὶ ὄχι «*τοῖς βήμασι*» τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ προκατόχου του Μελετίου Μεταξάκη.

Θὰ δείξουμε ὅτι ἐκτὸς τῶν συνηθισμένων ἤδη συμπροσευχῶν, γίνονται καὶ συλλειτουργγα, συμμετοχὲς στὸ *κοινὸ ποτήριον* σὲ «οἰκουμενικὲς» λειτουργίες¹¹, καὶ ἀπλῶς αὐτὸ ἀποκρύπτεται, δὲν ἐμφανίζεται ἐπίσημως, διότι ἡ *οἰκουμενιστικὴ ἡρωϊνὴ* δὲν ἔχει ναρκῶσει ἀκόμη ὅλες τὶς συνειδήσεις, ὑπάρχουν μερικοὶ «φανατικοί», ποὺ ἀρνοῦνται νὰ μετὰσχουν στὴ *νάρκωση* καὶ ἀντιδροῦν.

Εἶναι ἀδιανόητο νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν ἐνότητα μὲ τοὺς αἰρετικοὺς καὶ νὰ ἀποσχίζομαστε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας Ὁρθοδόξους· ἐκείνους νὰ τοὺς ἀγκαλιάζουμε, καὶ αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀφορίζουμε καὶ νὰ τοὺς τιμωροῦμε.

Ἐμεῖς παραμένουμε ἐνωμένοι μὲ τὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων, μὲ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὡς τρόφιμοι καὶ τέκνα Της· ἀποδεχόμεστε ὅλα τὰ Δόγματά Της, ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες Της, ὅλες τὶς Οἰκουμενικὲς καὶ Τοπικὲς Συνόδους, καὶ ἀποκρούουμε καὶ ἀποκηρύσσουμε ὅλες τὶς αἱρέσεις, παλαιᾶς καὶ νεώτερες, καὶ μετὰξὺ αὐτῶν τὶς πάμπολλες τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Ὅσοι τὶς δικαιολογοῦν ὡς [δῆθεν] θεολογούμενα, ὅσοι ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήρια καὶ τὴν χάρη τῶν δῆθεν *ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν*, ὅσοι ἐσμίκρναν καὶ ἐξευτέλισαν τὴν Ἐκκλησία, συναριθμοῦντες Αὐτὴν μετὰξὺ τῶν αἱρέσεων, τῶν δῆθεν ἐκκλησιῶν, **αὐτοὶ σχίζουν καὶ διαιροῦν τοὺς Ὁρθοδόξους πιστοὺς καὶ ὑπόκεινται στὰ σχετικὰ ἐπιτίμια τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ποὺ δὲν ἔχουν παλιώσει, οὔτε ἔχουν ἀκυρωθῆ, ἀλλὰ ἴσχυαν, ἰσχύουν καὶ θὰ ἰσχύουν πάντοτε.**

Ἡ [ὄντως] Νέα Ἐποχὴ, ἡ Καινὴ Κτίσις, ἄρχισε διὰ τῆς Ἐνανθρωπήσεως, διὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ συνεχίζεται διὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων· δὲν τὴν ἀρχίζουν τώρα οἱ [οἰκουμενιστὲς] πατριάρχες καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι, ποὺ διακρίνουν τὶς ἐποχὲς καὶ διαιροῦν τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὶς συνέπειες τῆς συνεχείας καὶ τῆς ταυτότητος.

Ὅσοι τολμήσουν νὰ χρησιμοποιήσουν κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ κατὰ τὸ συμφέρον κάποιους [Ἱεροὺς] Κανόνες ὡς *κανόνια* ἐναντίον τῶν ἀγωνιστῶν καὶ ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἅς σκεφθοῦν ἐν πρώτοις ὅτι εἶναι ἐμφανῶς καὶ καταφανῶς, μὲ ὅσα δημοσίως λέγουν καὶ πράττουν, ἔνοχοι οἱ ἴδιοι πλήθους κανονικῶν παραβάσεων, καὶ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὅτι «*ἐνοχος ἐνοχὸν οὐ ποιεῖ*», ἐνεδρεῦει –σὲ περίπτωση

ἀδίκων ἀποφάσεων— ὁ κίνδυνος τῆς ταυτοπαθείας εἴτε ἐν ζωῇ, εἴτε μετὰ θάνατον.

Μνημονεύουμε ἐνδεικτικὰ μερικοὺς μόνον [Ἱεροῦς] Κανόνες ποὺ ἔχουν πλέον *κουρευλισθῆ* ἀπὸ τοὺς παραβαίνοντες:

«Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος αἵρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαί τι, καθαιρείσθω»¹².

«Ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον αἵρετικῶν δεξαμένους Βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρείσθαι προστάσσομεν· τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελιάλ; Ἥ τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου»¹³.

«Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἵρετικοῖς εἰσιέναι εἰς οἶκον Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἰρέσει»¹⁴.

«Ὅτι οὐ δεῖ αἵρετικῶν εὐλογίας λαμβάνειν, αἱτινές εἰσιν ἀλογίαι μᾶλλον, ἢ εὐλογία»¹⁵.

«Ὅτι οὐ δεῖ αἵρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι»¹⁶.

«Ἀσπασίως τοὺς θεῖους Κανόνας ἐνστερνιζόμεθα καὶ ὀλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν σαλπύγγων τοῦ Πνεύματος πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν τε ἐξ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν τοπικῶν συναθροισθεισῶν ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· ἐξ ἐνὸς γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος αὐγασθέντες, ὥρισαν τὰ συμφέροντα· καὶ οὓς μὲν τῷ ἀναθέματι παραπέμπουσι ἀναθεματίζομεν, οὓς δὲ τῇ καθαιρέσει, καὶ ἡμεῖς καθαιροῦμεν, οὓς δὲ τῷ ἀφορισμῷ, καὶ ἡμεῖς ἀφορίζομεν, οὓς δὲ ἐπιτιμῷ παραδιδόασι καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν»¹⁷.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1 καὶ 7. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Βλ. ΒΕΠΕΣ 33, 199.

2. Τὸ πλήρες κείμενο τῆς *Δηλώσεως - Ὁμολογίας*, βλ. στὸ περιοδικὸ «Ἅγιος Ἁγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», τεύχος 204, Ἰούλιος-Αὐγούστος 2004, σελ. 35 καὶ στὸ περιοδικὸ «Θεοδρομία» 8 (2006) 387-388.

3. Ἰωάν. κα' 16.

4. Ματθ. ιζ' 23.

5. Ματθ. δ' 1-11.

6. Β' Κορινθ. ς' 14. Κανὼν ΜϚ' Ἁγίων Ἀποστόλων:

«Ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον, αἵρετικῶν δεξαμένους Βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν. Τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; Ἡ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου.»

7. Ἐφεσ. δ' 5.

8. Βλ. περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Ἀθηνῶν (16-2-1998):

«Ἡ μετάνοια ἡμῶν διὰ τὸ παρελθὸν εἶναι ἀπαραίτητος. Δὲν πρέπει νὰ σπαταλήσωμεν τὸν χρόνον εἰς ἀναζήτησιν εὐθυνῶν. Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχή θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὀφείλομεν ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅπως ἐπαναρθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων.»

• Ἡ φρικτὴ αὐτὴ δήλωση προκάλεσε δικαιολογημένα ἐγγραφὴ ἀντίδραση τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Οἱ πατριαρχικὲς ἐξηγήσεις καὶ ἐρμηνεῖες δὲν εἶναι καθόλου πειστικέες. Χρειαζόταν ἀναγνώριση τοῦ λάθους καὶ αἴτηση συγγνώμης ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα.

9. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμά, «Πρὸς τὸν εὐλαβέστατον ἐν μοναχοῖς κύρ Διονύσιον» 5, ἐν Π. Χρήστου, Γρηγορίου Παλαμά, Συγγράμματα, Θεσσαλονίκη 1966, τόμ. 2, σελ. 486.

10. Αὐτόθι, σελ. 482. Τὰ δύο ἄλλα εἶδη *ἀθειᾶς* εἶναι ἡ ἀπιστία καὶ ἡ αἵρεση, ὅπως ἀναπτύσσει στὸ ἐν λόγῳ ἔργο.

11. Εἶναι συγκλονιστικὴ ἡ περιγραφή «οἰκουμενικῆς» λειτουργίας στὴν Σύρο, ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Κ. Μπέη, καὶ τώρα κληρικὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, ὁ ὁποῖος ἐν χαρᾷ καὶ καυχῆσει περιγράφει αὐτὴν τὴν καταλυτικὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως ἐμπειρία.

• Βλ. **ΑΘ. Σακαρέλλου**, «Ἡ Νέα Ἐποχὴ», ἐν «Ὁρθόδοξος Τύπος», φύλ. 1667, 1 Δεκεμβρίου 2006, σελ. 3:

«Ὅταν ἦλθε ἡ στιγμή νὰ ἀπαγγελθεῖ τὸ «Πιστεύω», ὁ καθολικὸς ἐπίσκοπος κάλεσε ὅλους τοὺς πιστοὺς, ἀδιάκριτα ἀπὸ δόγματα, νὰ τὸ ἀπαγγελοῦν κατὰ τὸ ἀρχικὸ τυπικὸ τῆς συνόδου τῆς Νίκαιας, δίχως τὸ φιλιόκβε. Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς θείας κοινωνίας ἐμβάπτιζε τὴν ὅστια στὸ δισκοπότηρο μὲ τὸν οἶνο, ἔτσι ὥστε κατὰ τὸ λόγο τοῦ μεγάλου Ἀθηναγόρα νὰ μπορούμε ὅλοι νὰ κοινωνήσουμε ἀπὸ τὸ ἴδιο δισκοπότηρο. Καὶ κοινωνήσαμε. Καθολικοί, ὀρθόδοξοι καὶ διαμαρτυρούμενοι. Ἀπὸ τὸ κοινὸ δισκοπότηρο τῆς κοινῆς πίστεως. Δίχως σύνορα καὶ δίχως μισαλλόδοξες προκαταλήψεις.»

• Δὲν ἀμφιβάλουμε γιὰ τὶς νομικὲς γνώσεις τοῦ καθηγητοῦ, ἀν καὶ θὰ περιμέναμε περισσότερη εὐαισθησία ἀπέναντι τῶν κανόνων δικαίου τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τῶν ὁποίων τὴν καταπάτηση καυχᾶται. Ἡ ἄγνοια πάντως στοιχειωδῶν λειτουργικῶν ὄρων, ποὺ μαθαίνουν οἱ πρωτοετείς φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως προκύπτει ἀπὸ αὐτὸ καὶ μόνο τὸ ἀπόσπασμα, συνηγορεῖ ὅτι πρέπει νὰ μὴ εἶναι τόσο βέβαιος γιὰ τὶς θεολογικὲς θέσεις ποὺ ἐκφράζει (π.χ. τυπικὸ τῆς συνόδου τῆς Νίκαιας, δισκοπότηρο κ.ἄ.).

12. Κανὼν ΜΕ' Ἁγίων Ἀποστόλων.

13. Κανὼν ΜΣ' Ἁγίων Ἀποστόλων.

14. Κανὼν Σ' ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου.

15. Κανὼν ΛΒ' ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου.

16. Κανὼν ΛΓ' ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου.

17. Κανὼν Α' τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.